

РЕШЕНИЕ

№ 6779

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6945** по описа за **2022** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. С. А., чрез адв. Т. Д., срещу решение № 1977/02.06.2022 г. по НАХД № 13757/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 109 състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 21-4332-017637/26.08.2021г., издадено от началник сектор към СДВР – Отдел „Пътна полиция“, в частта му по пункт 2, като прилага закон за същото административно нарушение, а именно като преквалифицира нарушението от такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) в такова по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, при прилагане на същата санкционна разпоредба, като намалява наказанието на глоба в размер на 50 лева, респективно потвърждава наложеното административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец. С решението е потвърдено НП в частта му по пункт 1.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение, като според касатора неправилно районният съд приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява приетата с НП фактическа обстановка. Иска се отмяна на решението и отмяна на НП.

Ответникът не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град (АССГ), XV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 АПК съдебно решение.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. СРС е установил от фактическа страна следното: на 29.06.2021 г., около 17:15 часа, в [населено място], на [улица], И. С. А. управлявала лек автомобил марка „А. А4“ с регистрационен номер С., собственост на „ТОП АРХ“ ООД. При излизане от подземния гараж на жилищната кооперация, опитвайки се да направи маневра завой „надясно“, ударила в предната лява част паркирания непосредствено пред гаража лек автомобил модел „Пежо“, марка „Партнер“, с регистрационен номер С., собственост на Р. Ш.. Св. Ш. се намирал на [улица] видимост към собствения му лек автомобил и възприел случилото се. Непосредствено до мястото да удара се намирал и св. Р., работещ в [населено място], [улица], който видял пътно-транспортното произшествие (ПТП) и записал номера на автомобила с марка „А. А4“, управляван от жена. Св. Ш. веднага отишъл до своя автомобил, за да провери дали има нанесени щети. На място установил, че водачът на другия автомобил е напуснал местопроизшествието и в 17:26 часа подал сигнал до спешен телефон „112“ за настъпило ПТП.

Местопроизшествието било посетено от служители на ОПП – СДВР, които съставили Протокол за ПТП и скица към него и констатирали щетите по автомобил модел „Пежо“, марка „Партнер“.

След събрани сведения от св. Ш. и саморъчно попълнена декларация от касатора, на 11.08.2021 г. бил съставен АУАН, в който нарушенията били квалифицирани като такива по чл. 20, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. АУАН бил връчен на А., която го приела без възражения. Въз основа на АУАН, при идентична фактическа обстановка и правна квалификация, било издадено и обжалваното НП.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят. Обсъдени са и събраните писмени доказателства, както и допуснатата и приета съдебно-техническа експертиза. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства. В решението са изложени ясни мотиви относно това защо следва да се даде предимство на показанията на актосъставителя и свидетелите Ш. и Р.. Посочено е и защо не кредитира показанията

на свидетелката К.. Въз основа на събраните по делото доказателства, въззивният съд е обосновал правен извод, че АУАН е съставен и НП е издадено от компетентни органи, в кръга на предоставените им в закона правомощия и съдържат предвидените в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН реквизити.

В хода на съдебното следствие, при преценката на доказателствената съвкупност, съдът е установил достатъчно данни за извършено нарушение по чл. 20, ал. 1 ЗДвП. По отношение на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, въззивната инстанция е обосновала правния извод, че настоящият касатор е нарушила не уредбата по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, а тази по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, тъй като същата не е изпълнила задължението си да спре, за да установи какви са последиците от произшествието /доколкото водачът на лекия автомобил модел „Пежо“, марка „Партнер“ не е присъствал, автомобилът е бил паркиран, то А. е имала задължение да прояви активност и да установи налице ли са материални щети, след което да предприеме действията, описани в чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП/. Поради което, без да изменя съществено обстоятелствата на нарушението, съдът изменил НП в частта му по пункт 2 по реда на чл. 63, ал. 7, т. 1 ЗАНН чрез прилагане на закон за същото административно нарушение, като поради липса на отегчаващи обстоятелства редуцирал размера на наложеното наказание по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП до законовия минимум от 50 лева и потвърдил наложеното наказание „лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 1 месец.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Решението е правилно.

Правилни са изводите на СРС, направени въз основа на очертаната фактическа обстановка, че касаторът не е спазил нормата на чл. 20, ал. 1 ЗДвП, доколкото не е контролирала пътното превозно средство, което е управлявала и по този начин се е стигнало до ПТП, при което са причинени установените вреди. Ето защо решението на СРС следва да бъде оставено в сила в тази му част.

На следващо място, касационната инстанция се солидализира напълно и с решаващия извод на въззивния съд, че са налице основания за преквалифициране на нарушението, визирано в пункт втори от НП. Настоящият състав счита, че в случая са били налице основания за изменение на НП, с оглед необходимостта от преквалифициране на поведението на нарушителя. Подобен извод е съобразен с Тълкувателно решение № 8 по тълкувателно дело № 1/2020 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на ВАС от 16.09.2021 г., което, съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, има обвързваща настоящия съдебен състав сила. С тълкувателното решение е прието, че в производството по реда на раздел пети, глава трета на ЗАНН районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението.

В случая, съставът на СРС правилно е съобразил, че за да се достигне до несъгласие относно обстоятелствата, свързани с настъпилите имуществени вреди съгласно възприетата за нарушена от страна на наказващия орган норма на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, на първо място настоящият касатор е имал задължение на основание чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, като поведението му разкрива белезите на деятелност именно по последната посочена разпоредба. При това положение и доколкото и двете нарушения

подлежат на санкциониране по реда на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, законосъобразно е изменил НП в тази му част, прилагайки закон за същото административно нарушение. Настоящата касационна инстанция споделя и мотивите на районния съд относно размера на наказанието, който е редуциран до предвидения в закона минимум, кореспондиращ с тежестта на извършеното и липсата на отегчаващи обстоятелства.

Несъстоятелен е доводът, изложен в касационната жалба, че възприетата от съда фактическа обстановка не кореспондира с показанията на свидетеля Р. доколкото липсата на заявени пред застрахователя щети доказва липса на повреди по автомобила на касатора. Както правилно е приел въззивният съд, заявяването не щети от страна на касатора е обстоятелство, което зависи единствено от волята и активността ѝ, но не удостоверява, че същата не е реализирала ПТП. Настоящата съдебна инстанция намира, че с оглед проведените в съдебното следствие процесуални действия, СРС е събрал необходимите доказателства и доказателствени средства за изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване. Административнонаказателното обвинение е доказано. Съобразени са всички съдържащи се в преписката доказателства, приобщени към материалите по делото по реда на чл. 283 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН, включително протокол за ПТП и скица към протокола, докладна записка на мл. контролор, посетил местопроизшествието, показанията на трима от разпитаните свидетели, както и от заключението на изготвената по делото съдебно-техническа експертиза. Тези доказателства в тяхната съвкупност не си противоречат и потвърждават посоченото в АУАН. При положение че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

При този изход на спора разноски не следва да се присъждат, тъй като не са претендирани от ответника.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1977 от 02.06.2022 г. по НАХД № 13757/2021 г. по описа на СРС, НО, 109 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

